

Kwakkelbeen

Hoe is mijn hert met minbelaän,
Hoe is mijn hert met schrik bevangen,
Mij dunkt ik hoor de kwakkelbeen,
Ik wil haar eens gaan vangen,
Ik nam mijn weitasch en mijn hond
Al in het rond, al in het rond,
Of ik daar niets te jagen vond.

Mij dunkt ik heb'de kwakkelbeen
Alreeds driemaal hooren slagen;
Ik zag daar niets als een maged alleen:
Ik wil haar eens vragen
Of zij niet hoort de kwakkel slaan;
Dan moet zij met, dan moet zij met,
Dan moet zij met mij 't veld in gaan.

“Gij kunt met al uw zoet gevelei,
jongman, mijn hert niet doen verblijden.
Daarom verwijdert u van mij;
Want ik en hecht aan geen schoon praten.
Want als gij hoort de kwakkel slaan,
Dan zult gij mij, dan zult gij mij,
Dan zult gij mij hier laten staan.”

De jongman die was heel plaissant,
Die was voor zijn liefde ingenomen;
Heeft voor zijn lief een meiboom geplant
En die versierd met roode zijde.
't Was om te vinnen zijn liefdekracht,
den meiboom 's nachts, den meiboom 's nachts
den meiboom 's nachts bij haar gebracht.

Wat vond zij in dezen meiboom staan?
Een vaan versierd met roode zijde.
Dees maged barste uit in getraan,
Zij kon de liefde niet meer lijden.
Dan riep zij uit met een treurig gemoed:
“Kom minnaar, geeft, kom, minnaar, geef,
geef mij uw trouw uit liefde zoet.”